

הימים האחרונים של שמוליק קראוס

חלקת-אדמה בכפר זכל רצונו היה רק לגור במקום ולכתוב מוסיקה. המעצר גרם הידרדרות חמורה במצבו הנפשי. הוא ניסה לשים קץ לחייו, נמצא על-ידי ג'וזי ברגע האחרון וחיוו ניצלו בנס. רק כעבור שנתיים שב לחיים תקינים פחות או יותר.

או, לפני שבע שנים, כשישב במעצר ונדמה היה כי אין קץ להסתבכותיו עם המיטרה, כתב את השירים שבתקליטו "מדינת ישראל גנד קראוס שמואל". באגני לית בקרא התקליט "אלבמו של פושע". אחד השירים המועזים הוא "קראוס צינוק", שאותו כתב שמוליק כשישב בצינוק באחד ממעצריו:

קוראים לי קראוס צינוק / צינוק צמוק / צינוק מתוק / ויש לי כמה סורגים מהם דקים מהם עבים / אני הוא איש הציפורים / ואין לי כרס ענבים / ויש לי כמה ידידים / מהם טובים מהם רעים / קוראים לי קראוס צינוק / צינוק אכזר / צינוק כה מר / ויש לי כמה חברים שחורים / שחורים החברים.

„אינו מתקיף סתם“

כמו בכפי סמואל, כך גם בנוה-יצדק. שמוליק נידון על-ידי בית-המישפט, בין השאר, על כך שב-4 ביולי 77 פלש לבית-ספר נטוש בנוה-יצדק, וסרב לפנות את המקום. בראיון שנתן להעולם הזה סיפר: „צילמנו את סוסעץ בשכונת נווה-צדק, בבית בן 11 חדרים. המיבנה היה מונח מאד. השבתי לעבור אליו. להקים שם סדנה לשחקנים ולאנשי-קולנוע. העיפו אותי משם בכוח. עם מיטרה וצווי-מעצר. המיבנה שייך לעירייה, ומישהו לא אהב

שמוליק קראוס, כשמאחוריו ידיו ושותפו אבי גיבעון, עולה במדרגות בית-המישפט-המחוזי כדי למסור עצמו בידי שילטונות בית-הסוהר. אחרי שהועבר לשרות בת-הסוהר לא הוכנס קראוס למחנה המיון — שהוא הגיהנום של השרות — אלא הוכנס ישר לכלא מעשיהו ב'. ירדיו מקווים כי את החודשים שיהיה עליו לרצות, יעברו עליו באופן סביר.

במדרגות למעצר

בות גור השופט בכוכוץ על שמוליק קראוס ושנתיים מאסר על תנאי, וקנס בסך חמשת אלפים לירות, אולם התובע, עורך-הדין אברהם וייטל, טען כי למרות שבימי חייו הורשע שמוליק 15 פעמים, מעולם לא נשלח למאסר.

בית-המשפט קיבל את עירעור התביעה על דעתם של שני שופטים, וקבע לקראוס חצי-שנה מאסר בפועל, תגובתו של הומר, שבאותו יום שבו נשלח לבית הכלא חגג את יום הולדתו ה-44: „אכלתי אותה“.

נבי-סמואל ונווה-יצדק

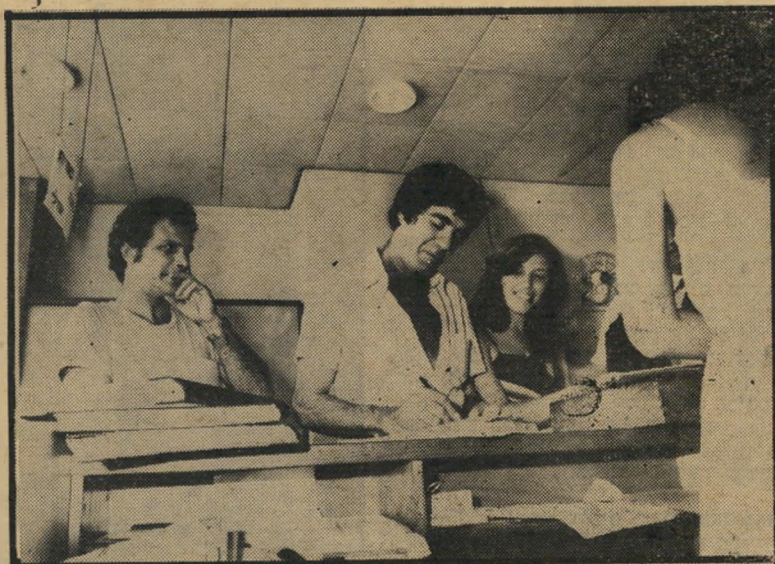

דומה ששמוליק קראוס אוכל אותה לאורך כל הדרך. דווקא עתה, באחת התקופות השקטות ביותר שידע מימיו, כשהוא מנהל את אחד הפאבים הפופרי לארניים בתל-אביב, חי שוב עם אשתו הזמרת ג'וזי כץ ועם ילדיהם בן ושם;

ספק אם הכלא הוא הפתרון האידיאלי לאדם כמו שמוליק קראוס. בראיון שהעניק להעולם הזה לפני כחצי שנה, אמר: „זה קורה לי אחת לשבע שנים. פעם זה היה נבי-סמואל, היום זה נווה-יצדק, ומי יודע מה יהיה בעוד שבע שנים. אני לא מבין איך זה בא לי. אני לא מתכוון לרע. תמיד לטוב, וזה מסתיים ברע.“

בכך הסביר שמוליק את המצב הנפשי המיוחד שבו הוא ישרוי כאשר באים עליו התקפי האלימות. לפני שבע שנים עצרה אותו המשטרה בכפר הערבי נבי-סמואל, האשימה אותו בפלישה לרכוש לא-לוי וברי-אחזקת סמים ונשק ללא רישיון. שמוליק בא אז להתיישב במיבנה נטוש יחד עם אשתו וכמה מידידיו. לדבריו, לסבו היתה

זכר לחופש שולח שמוליק, שנמנע מלהביע את ריגשותיו. את ה' הימים האחרונים לפני המעצר בילה בביתו.

אוטוגרף אחרון

לפקידת בית-המישפט, שלא הסתירה את התרגשותה למראה האסיר מן המפורסמים ביותר שעברו לפניו מאז החלה את עבודתה בבית-המישפט, חותם שמוליק קראוס. הוא לקח איתו לבית הכלא חפצים הכרחיים. הביע תיקווה כי יאשרו את בקשתו לקבל לבית-הסוהר את הגיטרה שלו וספרים שברצונו לקרוא. בתקופת מעצרו הקודם נתפס שמוליק לתורתו של ניטשה.

את הרעיון שבאתי להתיישב שם. כך התחילו הצרות. ברגע שהמיטרה עצרה אותי התחלתי להסתבך באינסוף דברים. שמוליק קראוס יכול להסביר כל אחד מהתקפי האלימות שבאים עליו. ירדיו הקרובים טוענים כי כששמוליק מתקיף מישהו, יש לו סיבה טובה לכך. „שמוליק“, הם אומרים, „אינו מתקיף סתם.“

למרות שהוא יודע להסביר את התי-קפיו, אין קראוס מבין אותם. הוא אינו יודע מדוע זה קורה לו, ומאחר שהוא מאמין באלוהים הוא נהג לומר שהדבר נשגב מבינתו. טוען אחד מידידיו הקרובים, בים, המכיר אותו היטב: „כעת הוא נמצא במצב נפשי בסדר גמור. הוא שקט, הוא כותב, הוא זכה בביקורת מצוינות בעיקר“